

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník I. – číslo 7/2007

Načo tie púte, načo piesne,
keď nevyvedú národ
z tiesne,
načo nám biednym bazili-
ky? ...
Len aby čuli naše vzlyky? ...
Lež púť a pieseň srdcia
čistí
od pomstychtivej nenávisti
a vôňou ako z majoránu
rozptýli hnev a zhojí ranu.
V bazilikách sa Cirkev
združí
st'a lupene na živej ruži,
položí srdcia na stôl Pánov,
čím očarúva nebešťanov.
Na to sú piesne, na to púte
aj pre našu mlad' na zákru-
te:
oleja do lámp ponalieva,
aj cez noc putuje ...
A spieva!

G. Zvonický

LEVOČSKÁ PŮŤ 2007

760 rokov Mariánskej hory

Celotýždenný program bohoslužieb na Mariánskej Hore:

Nedeľa 1. 7. 2007 – sv. omša o 14.30, celebruje Jakub GRICH

PONDELOK 2. JÚLA

SLÁVNOSŤ NAVŠTÍVENIA PREBLAHOSLAVENEJ PANNY MÁRIE

Sväté omše:

10.00 – celebruje **J. E. Mons. Andrej IMRICH**, spišský pomocný biskup

13.00 – **svätá liturgia východného obradu o. Marcel MOJZEŠ**, generálny vikár

17.00 – celebruje **J. E. Mons. Štefan SEČKA**, spišský pomocný biskup

Sv. spoveď: od 8.00 do 18.00 hodiny.

Utorok 3. 7. 2007 – sv. omša o 17.00, celebruje Vladislav SANIGA

Streda 4. 7. 2007 – sv. omša o 17.00, celebruje Pavol LACKO

ŠTVRTOK 5. JÚLA

SLÁVNOSŤ SV. CYRILA A METODA

Sväté omše:

10.00 – celebruje **Ondrej PALUŠÁK**

14.30 – celebruje **Rudolf PITONIAK**

Piatok 6. 7. 2007 – sv. omša o 14.30, celebruje Peter MAJDA

SOBOTA 7. JÚLA

09.00 – **FATIMSKÁ SOBOTA**, vedie **Amantius AKIMJAK**

10.00 – **sv. omša**, celebruje **Amantius AKIMJAK**

15.00 – **náboženské pásmo slova a hudby venované jubileu Mariánskej hory**

17.00 – **OTVÁRACIA ODPUSTOVÁ SV. OMŠA**, celebruje **Mons. František DLUGOŠ**

18.30 – **sv. omša**, celebruje **J. E. Mons. František RÁBEK**, ordinár ozbrojených síl a zborov SR

20.00 – **svätá liturgia východného obradu – J. E. Mons. Ján BABJAK**, prešovský eparcha

21.30 – **Modlitba sv. ruženca mladých Spišskej diecézy**, vedie **Branislav KOŽUCH**

22.30 – **...a do svätyně vedú kroky naše** – videodokument o Mariánskej hore

NEDELA 8. JÚLA

Poľnočná sv. omša za účasti mladých, celebruje **Róbert SLOTKA**, kazateľ **Zdeno PUPÍK**

01.30 – **Eucharistická poklona s procesiou**, vedie **Ivan BUJŇÁK**

02.30 – **sv. omša**, celebruje **Lubomír PEKARČÍK**, kazateľ **Stanislav KANÍK**

04.00 – **pobožnosť Krížovej cesty**, vedie **Jozef PALEŇČÁR**

05.30 – **sv. omša**, celebruje **Alojz FRANKOVSKÝ**, kazateľ **Štefan TUKA**

07.00 – **svätá liturgia východného obradu o. Lubomír PETRÍK**

08.30 – **sv. omša**, celebruje **J. E. Mons. František TONDRA**, spišský diecézny biskup

10.00 – **SLÁVNOSTNÁ ODPUSTOVÁ SVÄTÁ OMŠA**

celebruje **J. Em. kardinál Jozef TOMKO**

SV. SPOVEĎ

v sobotu 7. júla od 8.00 hodiny až do skončenia púte

Slová na rozlúčku

Milá farnosť Vrbov,

prihovám sa Vám posledný krát písaným slovom na rozlúčku. Pôsobil som vo Vašej farnosti ako správca jeden rok. Prežili sme však toho naozaj veľmi veľa. Ja ako administrátor tejto farnosti voči Vám a Vy ako boží ľud voči mne. Spoločne toto nažívanie môžeme zhodnotiť tak ako nám to hovorí naše srdce. Bol som s Vami spokojný, pretože ste mi to dokazovali svojimi skutkami. V nedeľu plné lavice hovoria za všetko, takisto spoločný záujem o kostol sv. Serváca. Finančne ste prispievali veľmi prekvapivo a mal som aj obrovskú radosť zo záujmu, ktorý ste preukázali osobnou účasťou na dni otvorených dverí. Ani neviete akú radosť ste týmto spôsobili svojmu farárovi. Vy ste rozhodli svojím podpisom, že chcete v oprave pokračovať a pokračuje sa. Kostol by mal byť hotový niekedy v októbri. Verte nie je to zásluha kňaza, ale vás, ktorí ste svojmu kostolu pomáhali finančne a hlavne modlitbami.

Rozhodnutie otca biskupa bolo, aby som opustil túto farnosť a šiel pôsobiť na iné miesto, kde ma chce pán biskup mať. Každý kňaz musí akceptovať slovo biskupa a preto ho rešpektujem aj ja. Chcem sa vám poďakovať za všetku trpezlivosť so mnou. Som rád, že ste prejavili záujem aj o farský časopis, ktorí si pochvaľujete. Kňaz má radosť a túto radosť prenáša na svojich farníkov. Pevne verím, že takisto budete pomáhať môjmu nástupcovi. Je to dobrý kňaz ako ho poznám.

Modlime sa aj naďalej za seba, aby sme mohli spoločne robiť nášmu Nebeskému Otcovi radosť pre spásu seba a svojich blížnych.

S pozdravom Váš

pater Verian

... a odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom ...

Každý z nás vyslovil tieto slová už mnohokrát. Pred niekoľkými mesiacmi som sa práve pri týchto slovách pristihla pri myšlienke – nakoľko myslím modlitbu Otče náš vážne?

Mala som práve veľmi zlé osobné obdobie, plné bolesti, sklamaní a pocitu zrady od ľudí v mojom okolí. Zažila som na sebe „pozorovanie“ s kým sa rozprávam a s kým nie, komu sa pozdravím, komu nie a podobné skutočnosti. Došlo to až tak ďaleko, že som sa začala ponárať do hnevu, ohovárania, triedenia ľudí na tých so mnou a proti mne. Veci sa zhoršovali až tak, že sa to prejavilo na nespavosti a fyzickej bolesti. Potom som sa dostala, cez dobrú priateľku, ku knihe Ježiš, môj uzdravovateľ a tam som našla odpoveď:

Prečo mám odpustiť?

Aj nenávisť a neodpustenie je puto. Negatívne, zväzujúce, zraňujúce, ale puto. Je to niečo, čo ubližuje viac nám osobne, ako tej druhej osobe. Kto chce pre seba niečo zlé? V tejto úžasnej knihe sa doslova píše: „...keď odpúšťam človeku, robím niečo,

čo viac prospieva mne, ako osobe, ktorej odpúšťam. Väčšmi pomáham sebe, lebo sa odpúšťam od niečoho, čo bolo prekážkou v mojom živote.“

Ježiš hovorí: „Ale vám, ktorí ma počúvate, hovorím: *Milujte svojich nepriateľov, robte dobre tým, ktorí vás nenávidia, žehnajte tým, čo vás preklínajú a modlite sa za tých, čo vás potupujú.*“

Milujte – robte dobre – žehnajte – modlite sa – nie je to ľahké, ale odpustenie je rozhodnutie, nie pocit. Sama som s tým bojovala. Trvalo mi desať dní, kým som sa odhodlala vysloviť nahlas svoje odpustenie pri modlitbe. Úľava neprišla ani pri prvom ani pri druhom raze. Po piatich dňoch som zistila, že moje bolesti a zlosť sa strácajú. Prišla som na

to, že nenávidieť niekoho je veľmi ťažké a ubližuje to hlavne mne. Som na ceste štyroch pravidiel a dúfam, že sa dopracujem na koniec.

Veď predsa v dejinách ľudstva bol NIEKTO, kto bol LÁSKA

a ľudia to nevedeli vstrebať a kričali „Ukrižuj ho!“ a ON na to jednoducho povedal: „Otče odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“

Gabriela Zimmerová

Som úvahou farnosti

Moje meno je farnosť Vrbov. Poznáte ma...? Lebo ja seba už nepoznávam, neviem, kto som, kam patrí, cítim sa sama, opustená.... Častokrát by som chcela zmiznúť z tohto sveta...

Možno sa pýtate, prečo? Ale ja vám položím takúto otázku: „Prečo by som mala chcieť žiť vo svete, v ktorom nikomu – nikomu z tých, ktorí sú mojou súčasťou, mojím telom a dušou, ktorí sú pre mňa najdôležitejší, na mne nezáleží?“

Som farnosťou obrovskej, ukrutánskej bolesti. Každý deň, či chcem alebo nie, musím ísť ďalej, aj s tou bolesťou, ktorá ma po kúsku čoraz viac ničí. Vždy, keď začína nový deň, znova a znova, cítim tú bolesť. Chcela by som zaspať... spať a spať... až kým tá bolesť úplne nepominie.

Ako to, že nie som farnosťou lásky? To preto, lebo nik z tých, ktorých milujem, sa o mňa nezaujíma, mnohí z nich ani nevedia, že vôbec tvoria nejakú farnosť, no aj tí, čo to vedia, tak to vedia len vtedy, keď im to vyhovuje, cítim sa sama a nevie, ako to zmeniť, ako dosiahnuť, aby sa tí, čo ma tvoria, prestali hádať, osočovať, na zlo odpovedať ešte väčším zlom, aby vedeli skutočne odpustiť, nielen povedať: „Dobre, veď ja som ti už odpustil,“ ale aj zabudnúť na to zlé, aby konečne prestali hľadať vinníkov tam, kde nie sú, ale nazreli hlboko do vnútra a spoznali, že aj oni nesú vinu – na všetko treba dvoch, aby sa prestali šíriť klebety, ktoré častokrát nie sú pravdivé, ale poprekrúcané z každej možnej

strany, aby dokázali byť pokorní,... aby som sa mohla raz zobudiť z tej nočnej mory a byť farnosťou lásky.

Ja vás prosím, pomôžte mi – pomôžte mi zastaviť to zlo, začnite od seba... Ani si neviete predstaviť koľkokrát za deň, minútu, každú jednu sekundu moje vnútro plné bolesti so slzami kričí: „Dost, prosím, už prestaňte!“

Nehovorí Ježiš, že máte milovať svojich blížnych tak, ako seba samých? Ja neviem o tom, že by hovoril: „Nemilujte svojich blížnych, ale nenávidte ich, ubližujte im, tešte sa z ich utrpenia, nevšímajte si ich, klamte im..., alebo milujte svojich blížnych, ale len naoko.

Vy sa spoliehate na to: „veď som ešte mladý, ešte sa cítim dobre, ešte sa nechystám odísť...“ No jedno si treba uvedomiť: v jednej sekunde sa môžeš cítiť ako ten najzdravší človek na svete a už v ďalšej tu nemusíš byť. Spoliehaš sa na poslednú minútku svojho života, že vtedy všetko oľutuješ a pôjdeš aspoň do očistca. A čo ak umrieš v spánku? Aj dievča, ktoré bolo veľmi milé, bola tou najusilovnejšou žiačkou, skutočnou priateľkou, najposlušnejšou dcérou, si jeden večer prečítalo knihu, ktorú nemalo. Viac sa už nezobudila a našla sa v pekle. – No ona tam nebude deň, rok, ale navždy... naveky... nikdy neodíde... nikdy! A urobila prvý a poslednýkrát niečo zlé. Čo vy na to? Že je to len rozprávka, vymyslený príbeh? Ale čo ak sa práve tebe stane?! Potom už bude neskoro. Myslím, že nikto z vás nechce počuť Ježišove slová: „Čo ty tu chceš, veď ty ku mne nepatríš.“

A preto mi pomôžte a vytvorme farnosť lásky.

Marcela Hrebenárová

Ked' sa zlý duch pokúša klásť mi pred oči chyby tej alebo onej sestry, ktorá mi je menej sympatická, rýchle si pripomeniem jej dobré stránky. Ked' som ju videla padnúť, poviem si, že mohla dosiahnuť veľký počet víťazstiev, ktoré pokorne skrýva, a že aj to, čo sa mi zdá chybné, môže byť vzhľadom na jej vnútorný úmysel úkon čnosti. (sv. Tereza)

Čo všetko dokážem svojim jazykom?!

Jazyk je svalový orgán nachádzajúci sa v ústnej dutine. Slúži na príjem a spracovanie potravy, pomáha pri cicaní, je nosičom orgánu chuti,... Vďaka svalom, ktoré tvoria najväčšiu časť tela jazyka, je veľmi pohyblivý a môže meniť svoj tvar. Dokáže spolupracovať s myslou, hlasivkami a perami. Vieme ho používať čestne i pokrytecky. Tento malý orgán vie „uštípnúť“ človeka na najcitlivejšom mieste.

Prostredníctvom vlastného jazyka môžeme rozprávať o inom dobre, ale pomáha nám, aj keď niekoho ohovárame. Ohovárať znamená hovoriť o inom síce pravdu, ale pritom vyzdvihovať najmä jeho zlé vlastnosti, o ktorých sa nemá bezdôvodne hovoriť. Dobré meno a česť človeka je veľké bohatstvo, a hoci sa aj niekto vážne previní, s informáciami o ňom treba narábať veľmi opatrne. Na druhej strane je pravda, že v živote sú situácie, kedy o zlých vlastnostiach netreba mlčať. Podmienkou je hovoriť o nich s láskou, povedať o nich človeku, ktorý dokáže blížnemu pomôcť, povedať to tomu, kto môže zachrániť iných od škody a zla a tomu, komu hrozí nebezpečenstvo.

S ohováraním sa stretávame bežne napríklad na stránkach rôznych časopisov, v ktorých sa píše o chybách celebrit. Berieme ho ako súčasť každodenného života, nezamýšľame sa nad tým, či je ohováranie hriechom, alebo nie. Bežné spoločenské „klepy“ sú pre nás zdrojom zábavy. Platí to aj vtedy, keď sa tie klebety dotýkajú nás samých???

Omnoho závažnejšou záležitosťou ako ohováranie, je osočovanie. Pri osočovaní na rozdiel od ohováranie, si osočovateľ vymyslí čokoľvek s cieľom ublížiť, prípadne zlé vlastnosti iného zveličí. Osočovanie je možné považovať za ťažký hriech najmä vtedy, keď naše klamstvá majú naozaj vplyvný dosah a keď spôsobia nezvratné poškodenie povesti iného.

Skúsme sa zamyslieť nad tým, ako my sami narábame s jazykom. Používame ho viac na chválu blízneho, alebo radšej pomocou neho iných haníme a rozprávame o nich zle. Každý človek má predsa oveľa viac dobrých vlastností ako tých zlých. O každom môžeme povedať

oveľa viac dobrého, ako zlého, aj keď niekedy sme v stave, že to z nejakého dôvodu nedokážeme. Vtedy radšej nehovorme nič.

Vždy, keď otvoríme ústa majme na pamäti, že pošpiniť dobré meno a česť iného sa dá veľmi ľahko, ale náprava je často zložitá, v niektorých prípadoch priam nemožná.

A. Dlužořová

Ježiř zmenil mŕj ťivot...

Ježiř ťa miluje - je to najkrajřie, čo som doteraz počula.

Ťivot každého jedného z nás je originálny. Máme odlišnú rodinu, priateľov, známych. Máme rôznu prácu, zárobok... Ale jedno máme predsa len spoločné - aj dnes sa môžeme v slobode rozhodnúť pre ťivot s Ježiřom. Prinášam vám príbeh dievčiny, ktorá pochybovala o Boťej existencii. Boh ju presvedčil nielen o tom, že je reálny, ale aj dobrý.

„Do kostola som chodila iba v nedeľu a prikázané sviatky. Dôvod bol jasný: ak nebudem, Boh na mňa určite zořle nejaké neřťastie. Na jednej strane som navřtevovala kostol, na strane druhej som nadávala, podvádzala, preklínala. Nikdy som si Boha nepustila blízko k telu. A prečo aj? Vedť prinášal so sebou iba utrpenie. Stále bol d'aleko, možno ani neexistoval. Častokrát som premýřľala nad tým, či viera je ozajstná. Či si ju len niekto pred dvetisícimi rokmi nevymyslel a teraz kresťania v kostoloch 'šařkujú'. A toto ma čím d'alej odťahovalo od Boha. Začala som ťiť viac nočným hýrivým ťivotom. Diskotéky boli neodmysliteľnou súčasťou mŕjho bytia. Sem-tam sa pritrafil i alkohol. Spočiatku sa mi takýto ťivot páčil, ale po čase ma prestal napľňat'. Neťila som ani zďaleka v skutočnej a úprimnej radosti či pokoji.

Raz ma podrazili moji priatelia (uť neviem či chtiac alebo nechtiac), ale cítila som sa mizerne. Začala som to vyčítat' Bohu. Opäť chce, aby

som trpela. Povedala som mu, že keby skutočne existoval, toto by nedopustil. Žiadala som, aby niečo so mnou urobil. O niekoľko dní som sa cez kamarátku dostala do istého spoločenstva mladých ľudí. Boli dosť divní na môj doterajší vkus. Takí radostní, pokojní...úprimne. Všetci sa navzájom poznali, len ja som sa cítila navyše. Keď mi prvýkrát niekto povedal, že Ježiš ma miluje, vysmiala som ho. Ani neviem prečo, ale i naďalej som sa s nimi stretávala. Možno preto, že niekto mi konečne povedal, že Boh je skutočný, nie iba nejaká vymyslená idea, že mu na mne záleží, že je všemohúci, silný a zároveň taký milosrdný a dobrý. Spočiatku som tomu neverila, ale bola som tak veľmi zranená názormi a nedokonalosťou ľudí, že to čo hovorili o Bohu lahodilo mojim ušiam. Mnohí moji známi a blízki si mysleli a dodnes si myslia, že som sa nechala ovplyvniť inými ľuďmi. Ale všetko konám v slobode. Trvalo mi niekoľko rokov, kým som začala Bohu dôverovať. Stretávala som ľudí, ktorým Boh zmenil takisto život. Necítila som sa v tejto oblasti sama.

Odvtedy, ako som Ježišovi odovzdala svoj život, začal sa rapídne meniť. Musela a aj musím bojovať so svojimi pádmi, ktoré ma chcú od neho odtrhnúť, ale On mi neustále pomáha.

Dnes - niekoľko rokov od obrátenia, neľutujem, že som sa rozhodla pre život s Ježišom. Viem porovnať svoj život predtým a potom, ako som ho stretla. Len On môže dať skutočný pokoj a radosť, ktorý ľudia hľadajú. Ježiš ťa miluje - je to najkrajšie, čo som doteraz počula.“

vema

Čo sa chystá?!

- Pešia púť do Levoče – môže sa jej zúčastniť každý, kto má záujem. Odchod do Levoče je v sobotu 7. júla 2007 o 9:00 hod. z kostola.
- Tradičný letný kresťanský tábor pre deti v týždni od 20. do 26. augusta 2007. Miestom konania tábora bude Orava, konkrétne Sedliacka Dubová. Bližšie informácie zverejníme v nasledujúcom čísle.

Hovor čo cítiš

Pokiaľ by Boh na chvíľu zabudol, že som len bábkou a daroval mi ešte odrobinku života, využil by som ten čas najlepšie ako len dokážem. Pravdepodobne by som nepovedal všetko, nad čím premýšľam, ale určite by som si premyslel všetko, čo poviem. Hodnotil by som veci nie podľa ceny, ale podľa významu.

Spal by som málo a sníval viac, pretože viem, že každú minútu so zatvorenými očami strácame šesťdesiat sekúnd svetla. Šiel by som, keď sa iní zastavujú, budil by som sa, keď iní spia.

Keby mi Boh ešte daroval odrobinku života, jednoducho by som sa obliekol a kráčal k slnku, a objavoval by som nielen svoje telo, ale aj svoju dušu.

Presviedčal by som ľudí ako veľmi sa mýlia, ak si myslia, že je nevhodné zamilovať sa, keď si starý. Nevedia totiž, že starnú práve preto, lebo utekajú pred láskou.

Dieťaťu by som pripravil krídla, ale dal by som mu ich, až keď sa naučí lietať.

Ľuďom vo vyššom veku by som pripomenul že smrť neprichádza so starobou, ale so zabudnutím či opustenosťou.

Toľko vecí som sa od vás naučil, ľudia... Naučil som sa, že všetci chcú žiť na vrcholku hory, ale zabúdajú, že naozajstné šťastie sa skrýva v spôsobe, akým naň vystupujeme. Naučil som sa, že keď novorodenec po prvý raz chytí svojou dlaňou palec svojho otca, drží ho už navždy. Naučil som sa, že človek môže pozerat' na druhého zhora iba vtedy, keď mu chce pomôcť, aby sa zodvihol...

Je ešte mnoho vecí, ktoré som sa od vás mohol naučiť, ale v skutočnosti sa mi nevelmi zídu, pretože vo chvíli, keď ma vložia do truhly, nebudem už nažive.

Hovor vždy, čo cítiš a rob čo myslíš. Keby som vedel, že ťa dnes posledný raz uvidím spať, silne by som ťa objal a modlil by som sa k Pánovi, aby mi dovolil byť tvojim anjelom strážnym. Keby som vedel, že toto sú posledné minúty, v ktorých ťa vidím, povedal by som: milujem ťa. A nepredpokladal by som hlúpo, že o tom predsa vieš.

Vždy je nejaké ráno a život nám vždy dáva možnosť urobiť dobrý skutok, ale pokiaľ sa mýlim a dnešok je všetkým, čo mi ostáva, chcel by som ti povedať ako veľmi ťa milujem a že na teba nikdy nezabudnem. Ráno nie je zaručené nikomu, ani mladému ani starému. Možno, že dnes sa posledný raz pozeráš na tých, ktorých miluješ. Preto sa nezdržuj a urob dnes to, čo môžeš, pretože ak sa ukáže, že sa nedočkáš rána, budeš ľutovať deň, v ktorom si nemal čas na jeden úsmev, na jeden bozk, budeš ľutovať, že si bol príliš zaujatý na to, aby si im splnil posledné želanie.

Buď vždy nablízku tým, ktorých miluješ, buď na nich dobrý a nájsi si čas, aby si im povedal: Je mi ťažko. Prepáč. Prosím. Ďakujem... a všetky tie láskavé slová, ktoré poznáš. Nikto si ťa nebude pamätať za tvoje utajené myšlienky, preto pros Pána o silu a múdrosť, aby si ich mohol vypovedať.

Dokáž svojim priateľom a blízkym, ako veľmi ich potrebuješ. Tieto slová adresuj, komu len chceš. Pokiaľ to neurobiš dnes, ráno bude také ako to včerajšie.

Gabriel García Márquez

Stalo sa

Dňa 10. júna 2007 boli vyhlásené voľby do hospodárskej rady farnosti. Tieto voľby sa uskutočnili o ďalší týždeň – dňa 17. júna 2007.

Do hospodárskej rady farnosti boli

- zvolení:**
- Ing. Gejza Bretz
 - Janka Plutová
 - Mária Štefaňáková
 - Peter Zummer
- menovaní:**
- Ján Kiska
 - Emil Zakopjan

Reakcie

Drahí bratia a sestry,

dovoľte mi krátku reakciu na vykonané voľby do farskej hospodárskej rady, ktoré sa udiali v našej farnosti. Som presvedčený, že môj názor, že voľby neboli demokratické a že mi pripadajú skôr účelové, nie je v tejto obci ojedinelý.

V každom prípade ďakujem všetkým, ktorí mi dali svoj hlas, a veľmi si to vážim, avšak nie som presvedčený, že sedem získaných hlasov ma oprávňuje pracovať v tak dôležitom orgáne.

Nepokladám za správne, že ľudia volili, pričom volení neboli o tom ani informovaní. Ako bývalý starosta, a je mi to jasné aj ako radovému občanovi, viem, že ak má byť niekto volený, musí byť predtým oslovený a musí dať k tomu súhlas. Až na základe tohto súhlasu sa môže jeho meno objaviť na hlasovacom lístku.

Som toho názoru, že všetci oslovení, ktorých mohol osloviť ktorýkoľvek občan, a ktorý majú záujem pracovať vo farskej hospodárskej rade, sa mali dostať na kandidátnu listinu - hlasovací lístok, a na ňom mohol každý oprávnený volič zakrúžkovať určený počet kandidátov. Nezávislá volebná komisia, ktorej členmi by v žiadnom prípade nemali byť volení kandidáti, mala po takejto voľbe sčítať hlasy a vyhlásiť výsledky podľa počtu odovzdaných hlasov. K tomu, že správca farnosti má právo menovať určitý počet členov, nemám žiadne výhrady, je to právo, ktoré kňazovi prináleží.

Pýtam sa, ak doposiaľ celý rok nepotreboval pán farár farskú radu, prečo je teraz také dôležité zvoliť novú? A ešte jedna otázka – z akých dôvodov bola ukončená činnosť starej hospodárskej rady farnosti Vrbov?

Ing. Jozef Kovalčík

Úmysly a čas svätých omší na mesiac júl neuvádzame v tomto čísle z dôvodu výmeny kňazov v našej farnosti.

Z histórie - ZVONICA

Je mohutná štvorboká stavba, so 120-140 cm obvodovým murivom. Jadrom zvonice je gotická stavba, čo dokazuje prízemie s gotickým portálom a valcovou klenbou. Neskoršie bola prestavaná v renesančnom slohu so štítovou atikou, ktorú prestaval Ulrich Materer v roku 1644. Zvonica má viac ako 360 rokov. Na západnej a východnej strane sú 2 zvukové okná, na južnej tri.

Zvuk zvonov mal pre obyvateľov obce takmer pred 500 rokmi rovnako veľký význam, ako má aj dnes. Zvolával ľudí na bohoslužby – katolíkov aj evanjelikov. Oznamoval umrtia, odprevádzal zomrelých na poslednej ceste, zvony sa rozozvučali pred každým blížiacim sa nebezpečenstvom, oznamovali príchod významnej osobnosti.

Najstarší zvon je zo 14. storočia. Bol uliaty v chýrnej spišskonovoveskej zvonolejárni. V hornej časti má obiehajúci pás s nápisom O REX GLORIE CHRISTE VENI CUM PACE (Ó kráľ slávy, Kriste príď s pokojom). Aj veľký zvon pochádza zo spišskonovoveskej dielne, rovnako, ako krstiteľnica. Uliat ho Ján Wágner roku 1515 s nemeckým nápisom, ktorý v preklade znamená: Zvon bol odliaty v mene nášho milovaného Pána Ježiša Krista 1515. V minulosti ho pomenovali plačúci zvon – má 491 rokov.

V období najväčšej biedy obyvatelia riešili problém odpredaním najväčšieho zvona. Tento naložili na voz. Ťažné zvieratá so sprievodom ho odvážali pravdepodobne smerom k Levoči. Keď prišli za obec, zvieratá nechceli ďalej pokračovať. Pohoničom neostalo nič iné, ako sa vrátiť naspäť so zvonom. Ten sa rozplakal. Takto vznikla povesť o plačúcom zvone.

Tretí zvon uliat roku 1653 v Prešove Matej Ulrich zo staršieho zvona. Nosné ramená jeho koruny majú tvar hláv s krkom. Malý zvon z roku 1922, ktorý priniesli z Ľubických Kúpeľov v roku 1955, sa nepoužíva.

Každý zvon má svoje telo (plášť), srdce a svoju dušu v podobe svojrázneho zvuku, ktorým sa prihovára ľuďom, čím sa odlišuje od iného zvona.

Oprava zvonice bola prevedená v roku 1726. V roku 1971 sa uskutočnila rozsiahla oprava statiky, oprava strechy a štítovej atiky, pokrytie medeným plechom, oprava nosných trávov, úprava fasády s grafitami – tieto reštaurátorske práce uskutočnil akademický maliar Ondrej Kuc. V roku 1980 bolo nainštalované elektrické zvonenie. Z budovy fary bol zavedený elektrický prúd a nainštalované motory. V súčasnosti je zjavné, že zvonice potrebuje nutnú opravu fasády.

*Jozef Žemba
kronikár obce*

OPRAVA:

Vežové hodiny boli zostrojené v roku 1875, nie ako sme v minulom čísle uviedli v roku 1985. Za chybu sa ospravedlňujeme.

Renesančná zvonica

Najstarší zvon

Veľký – plačúci zvon

Najmenší zvon - umieráčik

Deti píšú Bohu

MILÝ PANE BOŽE,
DĀKJEM TI ZA RODIČOV, SESTIČKU ANITU A
ZA DEDKA S BABKOU. VEĽKÍ SÚ VEĽKÍ RAJCI.
BRÁTA FILIPA TI ODPŮJĀM. HĀDAM BY SI
NA ŇOM EŠTE MOHOL PRAPRAČOVÁŤ.

TIBOR
12 ROKOV

Milý Bože,
oza je náš farár
pozná osobne?
Ak nie, tak by si mal
vedieť, že o tebe
veľa rozpráva.

Tvoj kamarát

Braňo

8 rokov

Milý Bože,
pred rokmi mi komrela
starka. Mama a koto, nie je
pri Ate. Mohol by si jej dať
kto líst? Tenko su.
Graben, v škole sa mi darí
a spoznal som chlapca,
ktoho si veľmi rád máš.

J pozdravom
Lolanka
8 rokov

Milý Bože,
mamižila si nejaka pohroma
pre moju sestru? Napríklad
sa, čo si povied na Egypt-
anov.
Ona je faked skafná.

Slavo
8 rokov

Vydáva: Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133

e-mail: dlugosa@atlas.sk

Imprimatur udelil Mons. Prof. ThDr. František Tondra,

dňa 15.12.2006, pod číslom 26/2006

Zaregistrované na Ministerstve kultúry SR dňa 6.12.2006,

pod číslom RP 242/2006

Odborný konzultant PaedDr. ThLic. Jaroslav Rusnák

Šéfredaktor: Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová

Redakčná rada: Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová

Tlač: Kežmarská tlačiareň – jún 2007

Počet výtlačkov: 250